

tensionem quam herit: sed nisi praeiis divisibilibus in eis dicitur
 heri per extensionis: qd at le pugnet subie spuat: Alioquin di
 temus potem a subiam spuat q subat talem extensione.
 Et confirmat qd le pugnantia ad eam extensionem udati pue
 nove ad p. entitatis spualis: sed n minus nisi qua tunc est
 spualis: q in unum, quanti alteri le pugnat ad divisibilitas

Dices eam extensionem ad ea puenire huius
 mo, qd correspondet imm. spatio divisibili, subia uo spuali non
 conuenit, qd correspondet diuisi spatio n imm. Sed mediante ta
 li mo. Sed contra e, qd si huius tati est bona paret et subditam
 aia rati ad diuisibilem. Et confirmat, qd subditam spualis aia
 ratis offere unum p se cum subditam ma, q p totam man
 extensa e diuisibili, n mediante aliqua unione, q fit in ip
 sis subditis: q mediate: q subditam ma e diuisibilis in
 pti et est extensa p totum spatum p quod extendit ma: q
 et subditam ma illi imm. correspondens est diuisibilis, qd
 est a p. falsum. Confirmat u tamen, qd Act huius opio spai
 licant unione spualis qua uncedunt in huius rati e ad di
 uisibilem, qd imm. correspondet ma diuisibili: sed subditam
 ma rati imm. correspondet subditam ma diuisibili, et exten
 sa: qd est et diuisibilis

Alia plura sunt argum^{ta} q facile occurrunt
 a hanc pmi confirmandam, q nisi pbaonit uideat. Si n sine
 hae extensione dicitur ut aequa bene, aut clarius potatis An
 goli praeiam explicare, ut illam admittimus, qua non pae
 ritum dignitari subie spualis offere uidebit. Im q eam
 praeiam in uideat hanc pti, qd nimirum correspondet
 spatio diuisibili, tota ut spatio aequate, et tota parti inae
 quate, qm etiam subie Angali tota e in toto spatio aequ
 quate, qd ita illi correspondet, ut a terti spatio non cogit uide
 at: tota uo in quolibet p. inaequate, qd ita illi correspon
 det, ut a pti etiam partibus spai correspondet. Quod si aliq

difficultas occurrat hoc potius in explicando mo. que Angelus
intra sua Joharam desinendo de in alicuius q. in a l
vera rei ubi a grat de nou, ea potius deurranda est, quam con
cedendum hēit modum sibi diuisibilem, ex quo pates, et ois
vniuers difficultates auerantur

Ubi rei corpore, l, e nate, l, supnate. Supnate
qualem horie quantitas de a Deo ponetur in punct, l, quāuis alie
antitas corporea, punct exce p. a quale hēit. X. Dni corpus sancti
simum in sacra Eucharistia, et pot hēit quoduis a licet quod
a Deo ita poneretur ut totum eēt in toto lo, et totum in iuris parte.
Quod atinet q. ad Ubi nate, n. e. debum hēit p. i. caritatis, et p. hē
etiam p. ordinem ad spatum eēt diuisibile. Nec ad ill. p. hēit hēit
opus e. dō, quam illa q. ex nā lei Ubi nate deducit p. tēst. habet
n. p. i. caritatis, et connatr p. hēit ita extēdi ad locum,
ut s. m. p. i. illius parti corres pondat, et totum se totum, sed
mūt quoad priorem extēsiōnem nāto sequit entitatem quā indi
cat: q. etiam Ubi hēit p. i. caritatis, non sol s. m. sua realitate
sed et s. m. suam modalem apitatam. Secundam extēsiōnem
hēit subiecta p. Ubi, q. et eadem nō p. se ipsum ita p. s. s. s.
e. loci, ut s. m. p. i. parti corres pondat, et h. s. m. se totum: q. hēit
et p. i. extēsiōnis quoad spatum, in quod diuisibiliter collocat
subtām, cuius e. hēit corres pondat a. l. locum

Nota igitur difficultas e. de p. s. n. t. a. supnate
rei corpore, et in p. n. t. a. de illa q. de caritatis dicit p. t. a. Johar
i. q. d. m. hēit q. d. m. p. i. caritatis, non t. m. extēsiōnis ad locum.
Probet e. diuisibilem intrinsecē v. s. b. i. i. diuisibiliter
t. i. i. d. collocare in spatio, ita ut s. m. i. h. a. m. b. t. a. m. parti o. p. a.
t. i. i. i. a. q. u. a. t. e. et t. h. i. p. a. h. i. a. a. q. u. a. t. e. c. o. r. r. e. s. p. o. n. d. a. t. P. i. q. n. i. l. l. e.
m. i. s. i. d. e. n. t. i. f. i. c. a. t. u. m. l. e. c. o. r. p. o. r. e. a. ; q. p. u. n. d. a. t. p. a. r. t. i. b. u. s. l. e. a. l. i. t. e. r.
i. n. t. e. r. s. e. v. i. c. i. n. e. t. i. s. ; q. et m. i. s. i. c. o. n. t. r. a. p. a. r. t. i. b. u. s. l. e. a. l. i. t. e. r. d. i. s. t. i. n. c. i. t.
a. e. q. a. D. e. o. s. e. p. a. r. a. m. p. r. e. s. u. m. t. a. n. t. p. s. e. p. i. e. i. c. o. n. t. r. a. p. a. r. t. i. b. u. s. ; q. i. a. h. i.
q. u. i. t. a. l. i. s. m. o. d. u. s. n. i. d. e. n. t. i. f. i. c. a. t. u. r. c. u. m. v. i. d. i. s. p. a. r. t. i. b. u. s. ; n. e. c. c. u. m.

aliqua diuisibili, sed cum indiuisibili: quomodo potest totum
 apprehendere subitum? quod attinet ad Locum, quod hae praesentia
 collocat eam totam in toto, et partem in quolibet p. loci: quod ita et
 praesentia ipsa est loco: quod nihil nec per se per ordinem ad illud. Per
 ubi, quod per se in ordine ad spatium, et regressu in hae praesentia
 per subitum, et per spatium: sed neutrum est deum: quod non habet tales
 praesentia. Mon. quod si subitum ita collocati per partem in toto, ut sit totum
 in toto, et totum in quolibet p. loci: sed huiusmodi praesentia non inuenit
 in illa praesentia quod extensionis per subitum, ut per huiusmodi in
 Angelico: quod non indiget illis partibus loci subitum. In non indiget
 per illis loci spatij per, quod sine ulla diuisibilitate: illi totum corpus
 ponit adaequate, et cuius partem inadaequate, ut et de ubi An-
 gelico monstrari est: quod absolute non indiget partibus in ordine
 ad spatium. Informati quod ex vi huius praesentia corpus locum
 potest esse et in spatio indiuisibili, ut et in sacra Eucharia
 docentur et est corpus Christi: quod loci spatij non regit illa praesentia
 ubi res.

Obij. Praesentia sacramentalis quae habet corpus
 Christi in sacra Eucharia potest manere in una p. spatij, am-
 pla alia p.: quod est diuisibilitas per ordinem ad spatium. Sim in que-
 stionibus, et per diuisionem sacrae hostiae, et per corruptionem ad accidat
 ut corpus Christi. Dni, nisi adaequate corpus ponatur parti spatij cui
 antea inadaequate correspondebat dari aliud ubi sacrame-
 tale de nouo quomodo potest inueni accidere in Angelico de initio
 in una p. sub sphaera, et est in alia. Quod ubi cum quia creatum
 a se produci non potest, et produci a potest motu diuisio-
 nis sacrae hostiae a Deo leuata, et ab accidentibus hostiae
 sacrae et leuatis, et a Deo immo. quod ex vi praesentis mirandi
 quo producit corpus illud sacrosanctum tenet praesentia conferre
 nouam praesentiam, quod datur talis aliqua mutatio in sacra hos-
 tia. Nec aliud amplius concedendum uidetur hoc propositum
 argumentum. Quod uero hoc appertinet tom. 3. in 3. p. disp. 48.

scet. 1. S. dices etiam, cum præsiam heri aliquam diuisibilitate
 ad spatium, nō p̄ commensurationem partiu corporis ad p̄s opati,
 sed p̄ reduplicacionem eiusdem corporis in pluribus partibus
 spati, in arguit dandas eē ea in præsia p̄s uirtutis et non
 p̄s p̄ ordinem ad spatium. Et p̄ q̄ similitom diuisibilitate
 tem p̄ reduplicacionem eiusdem subti in pluribus partibus
 spati p̄obulare uidet̄ Angelica subti, ut id uincit̄ Boar.
 sed ea eodem reduplicatio solum arguit p̄s uirtutis et nō p̄s
 in præsia Angelica p̄ ordinē ad spatium; q̄ eadem etiam
 in legit̄ præsia Sacramentalis.

Alia præsia materialis et sup̄naturalis ē qua heri qua
 ritas b̄g. si a Deo poneret̄ in pure, sua præsia, ratio h̄et
 p̄s uirtutis subti uim quo identificari. Nec id mirum indiget glōi
 illa qua p̄bauimus præsiam sacramentalem eadem eē p̄s
 h̄et, q̄ eī nō identificari uim le corporea, et debet illi aū
 modan quoad hoc. Quod uō attinet ad spatium dō ē nullus
 h̄et p̄s in ordinem ad illud. Et p̄ q̄ correspondet opati
 indiuisibili et quod nulla p̄s h̄et; q̄ et præsia q̄ p̄s
 correspondit ad spatium indiuisibilem, et nullus h̄et
 p̄s in ordinem ad illud.

Quaestiones aliquae expediunt Articulus septimus.

Permulta sunt q̄ hū annexi solent, et ab iis intelligunt̄ comenti.
 Et in primis de diuisiōe p̄s, l. illa ab immensitate q̄ ibi q̄
 Non, id nō exgere a lignum ē a hoc s̄o, de qua d̄ Thom. 1. p.
 q̄ 1. art. 1. ad 2. eiusq̄ coment. ibid. p̄sertim V. 1. q̄ et 1. l.
 q̄ accit̄ Boar. disp. 3. Met. sect. 7. no. 49. Dicit̄ h̄et in
 primis cerpi ē et uō indiuisibilem in p̄s p̄s. Nec nō in
 finitas uim diuisibilitate pot̄ exstare. Et laō ē q̄ q̄ q̄
 ita compositi, ratio t̄m aliquem cogit̄: sed diuisibile.

praeiā hāc componit extēti partibus extēdis ut supra
 p̄bāuimus. q̄ n̄ pot̄ eum illa condare dīna infinitas. In
 hoc n̄ n̄ distinguat̄ adhuc a praeiā subā spūali creatā, de
 qua hactenus dīximus non condare hāc partibus, ut docet
 Gilius lib. 2. tract. 9. cap. 26. n̄o. 3. Sed in eo quod sit in
 finitas, dīni in eo q̄d p̄ illam d̄s intimo lebus oībz ad se ibi
 lapsu

Unde vltimus legdum manet Dōm nōb.
 La hōi moueri posse, aut p̄ s̄iam dēno aegre: tē n̄ intimo
 illa p̄u rebus sit p̄sens q̄ dēno extēdit, id n̄ mutabi
 litatem arguit in rebus ipsis, n̄ in Deo ut alibi p̄bāuimus. Ut
 q̄ dēno praeiā, seu immensitas virtutis distincta ē dīnare
 hōi s̄m nō s̄m in ad quāto conp̄tīs, in quō et distinguunt̄ d̄
 praeiā creatis, quod s̄ hīs nō dī distinguant̄ ex nō lej a re
 bus quam sunt praeiā. Hoc p̄br q̄ impōte videt̄ p̄cedari
 creaturam aliquam q̄ non sit ea pars motus localis, s̄ p̄ poam
 intrinsecam, s̄ p̄ cōternum motum, tē sit ipse Dēus: sed
 motus localis ē vera aegritō praeiā: q̄ quacūq̄ creatura
 pot̄ dēno vbi aegre: sed ex eo manifest̄ est q̄ d̄ hōi dīnare
 hōi ex nō rei, cum aegritō hoc vbi p̄ motum localem a hōi d̄
 sent̄ necessē sit. In q̄ motus localis nō dī distinguunt̄ ex nō
 lej amōbili: q̄ et eius hōi ita distinguunt̄. Vlt. Praeiā
 creatā dicit̄ lūm cēntālem ad certum spatium imagina
 rium: sed possit quod ex nō lej n̄ distinguunt̄ a creatura
 eadem praeiā dēno ordinem cēntālem ad plura spatia
 in q̄ creatura colocali pot̄: q̄ impōtis ē at̄ q̄ ap̄ lei
 n̄ distinguant̄ a b̄ cōntate, quam hāc afficit presentem,
 tē ea dī dīnare in modis sic

Unde vltimus ad lōi impōte ē q̄ d̄ hōi q̄d
 localis dīnare p̄ creatam praeiā at̄ onam p̄tē p̄sens
 hōi. Modus n̄ n̄ cēntālem dēno dīnare hōi at̄ mod̄ifica
 ta, ut alēni communicā nullo mō p̄tē. Nec s̄ by. Substāam

creatam intercedente unione comunicari posse. Cui a Libero, quod
nō ē mihi, tē nō id admitterem, quod improbabile existimo, tūc
in ubi oppositū dicerem. Nec nō ē de locō tū ut p̄ dicitur em
sic in se trahat, ut p̄t in puncto nō linea est et in subsistia
Verbi nō humanitatis assumptā. De divinis nō praeiis u-
nō se solent a ligē exgere. Et p̄t creaturae communicari, nec
nō distinctio virtualis quā p̄t ab aeternā cam impedit comunicā
Ita nō divinis Verbi Subsistia a nō dicitur, et nō subsistit
in humanit. assumptas.

Negativa q̄ huius q̄ pars mira p̄babilis
vidē videt, in omnis q̄ nihil dicitur communicari pot̄, nisi deat
vōm tū, sed illius immensa sapia nō hēt locū tū: q̄ est. Mai.
p̄t q̄ comunicā in locō tū nullam in se hēt imperfec-
tōm ut de factō ostendit ineffabilis incarnatiōis mirā-
nōm. Et nō p̄t q̄ tū nec recipit, nō in se trahat, nec
illam in se recipit, q̄ moti manifestam intueat imper-
fectiōem: sed sufficit quod eminenti. et p̄fectiō: mō
in illa sit: comunicā nō q̄ modum p̄t, l. q̄ mōm sabi, q̄
mōm comunicari p̄t dicitur p̄t videtur, manifestā
asserunt imperfecōem. Per modum subh, q̄ ratio in se
recipit, q̄ modum p̄t, q̄ q̄q̄ a tū informat ratio illi
accomodat, et in eo est, tanquam in rebo, in quo recipitur.
Qua p̄t nullum divinum attributi locari pot̄ creaturae rōm
nō illa pot̄ ē sapientis q̄ divina sapientia, iustā p̄t
iustā est quā a tū theolog. ut absurda damnanur. Mai.
p̄t q̄ tū p̄t sua immensam praeiā ubiq̄ ē sine tū, nec
distingui pot̄: q̄ ipsa praeiā nō hēt locū tū.

Confirmat q̄ tū et sua intrinseca loci
ē illud in quo nō trahat tū sicut, ut alterius nō progredia
at̄ cogitā in quo ē tū. Unde tū Subsistia se latet in se
hēt omnimodam locū tū, q̄ in illa sicut comunicā di-
nā nō, nec alteri Subsistia comunicari pot̄ est: sed per

Dinam praxiam ita dicitur ubiq³, ut sine tri^o p^o sens sit: q^o illa
 n^o h^oet^o nem^o tri^o. In q^o in lebus creatis ubi n^o h^oet^o nem^o tri^o: q^o
 ore et in divinis habit. Et anis q^o his in creatis e^o illud q^o q^o
 na^o h^oet^o in suo ce^o ultimo completer, ut se h^oet^o subditio^o nis
 subia, in h^oet^o nis accens^o cet^o: sed na^o creata n^o complet^o in
 suo ce^o p^o ubi: q^o n^o h^oet^o nem^o tri^o.

Ex q^o manifeste colligitur contra, q^o sola lebat pro
 banda: d. dina praxia, cum in Deo n^o h^oet^o nem^o tri^o, n^o potest et
 sub lo^o tri^o comunicari creatura, oio q^o e^o incommuniabilem,
 ut sunt reliqua attributa divina ex consensu S^o et P^o. q^o un
 cam tm^o unione^o h^o p^ostantiam creatura ad Deum p^otem agnosuit
 ut ex illi docet^o par. tom. 1. in 3. p. disp. 13. sect. 1. V^o. un^ofir
 mati q^o creatura p^o dinam praxiam ubiata cet^o ubiq³ atq³ ades
 immensa, nec n^o major e^o r^o ob qua^o cet^o in h^oet^o, qua^o in illo
 lo^o in p^ontibus, quam in oib³. C^o p^obi q^o p^o dinam praxiam
 Deo ob ubiq³: q^o si h^oet^o n^o comunicaretur creatura, illa et cet^o
 ubiq³, q^o n^o h^oet^o pot^o e^o subia, pot^o illi prestare suu^o e^offim
 tatem: sed e^offim unicus dina praxia e^o Deo ubiq³,
 sententia ferre: q^o et in q^oura cui comunicari ubiq³ est p^o
 sens. In p^o in h^oum illa p^osum ubiq³ oib³ creatis adhiberet
 et nulla lo^o moveri pot^o, q^o oio absurda videntur: q^o impote
 e^o praxiam dinam comunicari alicui creatura. Quod u^o viter
 asseritur posse dinam praxiam viciari inadeguate, ita ut n^o vire
 ata p^o illam sit p^ontibus in lo^ois non ubiq³ leve est: q^o di
 nia praxia e^o indit^o, et h^oet^o e^offim talem pio indit^o et:
 q^o Si comunicari creatura debet illam ubi h^oet^o ubiq³?

Nec opponat humanitatem assumptam tran^o p^o dinam subis
 tentia q^o est infinita et immensa, et in n^o ce^o ubiq³: n^o am
 e^offim subsistit non e^o facere lem p^osentem, sed subsistit
 e^offim u^o praxia, talem q^o facere illam presentem ubiq³
 sunt in aliqua q^o obier^o solent. In primis q^o n^o e^o
 e^o in modo d^o si na^o creata a p^omati ad a^o h^oet^o h^oet^o Dei sub

substantiam, ut a libi concedi dicitur et communicari potest dicitur dicitur.
propter contrarium quod dicitur subditum a dicitur locum in quod et dicitur
dicitur praesentia non habet locum in, communicari dicitur. Ad negando contrarium.
ad confirmandum dicitur dicitur subditum a dicitur locum, et non habet
a dicitur locum in, ut sit dicitur, aliquo in modo dicitur
potest trahi, quod est etiam completa. Unde non ad illam assump-
ta est dicitur. 2. Quod est ut in quibus a communicari dicitur
praesentia quod non potest cum natura creata efficiere unum per se: sed
hoc non impedit communicationem: quod est. Minus propter, quod unum dicitur
illa quod efficiunt unum per accidens non supponit imper-
fectionem in extremis ad sua dicitur cum potest et inter contra
completa. Unum vero quod inter illa quod efficiunt unum per se cum
imperfectionem non excludit, cum extrema illius sunt contra
in completa. Ad non ex eo modo hanc unionem esse impossibilem, quod non
potest quod illam unum per se consurgere: sed et ex imperfec-
tione quod affert naturae dicitur dicitur, quod efficiunt unum per se
non in locum in, ut supra probatum est; et quod quod venit in com-
pactionem, per accidens, per se, aut dicitur subditum aut praesentia, dicitur
est dicitur. Ita vero subditum et praesentia longe abest a dicitur perfectione.
Ex quo et potest solutio ad eorum objectionem quod induit solet ad
communicationem subditum dicitur increata ad naturam humanam quod
dicitur dicitur. Subditum dicitur. Verbi habet locum in et subditum locum
humanitatis communicatur Praesentia vero dicitur nequa locum
in potest dicitur.

Dein obij. Praesentia creata habet locum in quod
et dicitur eandem locum potest habere. Contra propter quod concipimus
dicitur modo modo intelligendi ad locum eorum creaturam. anis ve-
ro confirmatur, quod res creata non potest existere nec operari
sine praesentia: quod praesentia vero alius habet locum in. Ad negan-
do anis, nam tunc semper pertinet ad rei integritatem, et ef-
ficat unum per se cum illa. Obi vero rei creatae est minus accidentalis.
Quod ad res non potest existere sine praesentia, non in appropinquat

gi sit eius complementi, cum ad adequate quamlibet rem potius
 concipere eorundem sine præsenti: sed ex connectione quæ
 hæc præsenti uicini. Unde est uicini ad operandum natio re
 gista, quod n̄ sufficit ut dicatur complementi. Rursum ne
 quæret reliquis conditiones q̄ ita requiratur ad cauendum, di
 centur Terum complementa. Quod ito addunt ei complemen
 tum rei p̄sentis, inane ē: nam es mō dicerem a lōdinem
 cō complementi rei alba et calorem rei calida est. Est q̄
 p̄tū rei p̄sentis et n̄ complementi ut ita et q̄ in exempli
 attulimus hæc sunt complementum et n̄ complementa.

Quæres dein d̄ dno præsenti saltem uirtutis di
 uisibilis sit. sui quæstioni affērendum ē, quom̄ et dicimus diu
 nam cognitionem uirtutis esse multiplicem, se facti sit unia, ac
 simplicis: q̄ ē facti perceptio multiplex obiectum: ita etiam
 q̄ dno præsenti correspondent multis p̄tū spari uirtutis diu
 si bilis dici pot. Hæc oby. indiuisibilis Angelis præsenti op
 eā uirtutis diuisem diu, q̄ correspondet pluribus partibus
 spari cum dependia ab illis, dno uō præsenti nullo mō pot he
 re dependiam ab spari. Nam factum ē præsenti Angelis dici
 uirtutis diuisibilem p̄tū dependiam, sed in q̄ pluribus spari
 partibus correspondet: dependens uō ē q̄ ē finita et mutabilis,
 et q̄ diuersitate spari diuisa agitur.

Alia difficultas est quomō præsenti in rebus
 creatis p̄tū ē, cuius uirtus supaddites, cum illarum duratio ab
 eia non diuiguatur. Nam quom̄ res p̄sentis facti p̄tū
 præsenti correspondet spari imaginario, ita et p̄ duratio p̄
 correspondet temp̄tū extrinseco et imaginario, cuius a lō
 ni mensura: q̄ si duratio n̄ ē cuius distinctus ex n̄a rei, p̄
 n̄a etiam distinctus cuius non est. Et negando uirtutis
 lō ē q̄ sine aliquo supaddito mō si res existens perse
 ueret in eia uirtutis facti durare, unde bene coherere du
 rationi nihil ē distinctus ex n̄a rei ab eia. Deinde.

qd productio et conservatio rei sunt una eademq; ratio sine
 illa restrictione ap. rei: sed productio trahit ad eam sive
 servatio ad ditionem qd et conservatio ad eam n. distinguuntur
 ap. rei. Ult. qd n. presumimus eam sine duntaxat, aut duntaxat
 sine eam accipere, quod unum signum est illud qd a parte
 rei distinguuntur. At ubi ut probatur e. ratio distinguuntur e. se
 na. rei a se creata, quam ratio e. fructus presentem, et huius dis
 tinctionem accipiemus ex na. rei qd quam producat, a productione
 sub. l. illa sit imm. a. b. actus. eritote. ut. prima productio
 ubi, p. a. poss. motus qd motus localem. Motus n. intrinsece tra
 hit ad ubi tanquam factus n. huius a. q. sibi. Quod n. alig. attendit
 motum tran. in ad mobile, in hoc, aut ubi. spatio inhare. est.
 Nam mobile in hoc aut ubi. spatio praesens loci. praesens nihil
 e. distinctum positionum a. b. ipso mobili, cum in ubi. a. h. qua
 de nouo datur ratio huius a. h. quoniam factum positionum ubi. est
 ad quem trahit: daretur qd motus localis sine tali mo. qd et
 distinctum impossibile e. alibi demonstratum.

Ad Librum sextum Metaphysicæ

Questio Unica

De Scientia practica et speculativa

Articulus Primus

Quid sit Praxis et Speculatio

Aristoteles agit de scientiis: sed qd plerumq; ad illius commentari
 num referuntur lib. 2. Post illa sunt, solum breviter de Practica

a speculationibus suis disputabimus explicando primo quod sit praxis
 et speculatio. Hoc non videtur facile esse aduersus ad leuigata. Praxis
 quod omnia non est cosmologica ratio est actus intellectualis creatura, quod est
 actus ab intellectuali cognitione directus, unde potest praxim esse actum
 nempe prae vitalis, non solum accognitione intellectuali ad suos ac-
 tus exercendos dirigenti, non in eis, ut excurrunt, quod vitales prae li-
 quidum est. In primis quod actio non voluntatis videtur sunt praxides.
 Ita viter docent oia, quos citat Gillius lib. 1. tract. 3. cap.
 1. no. 7. Quod prae actus voluntatis regularitur a ratione practica
 intellectus: quod sunt vere praxides. An non est dubium. Coniunctio quod
 ex oium consensu praxis est actus, quod ratio practica intellectus pra-
 ctica diriguntur: ut si quod actus voluntatis sit altero modum,
 1. appetitio finis, 2. et simplex dilectio praxis dicendus vice
 contra traditam doctrinam obij. Actus quod be-
 atum deum amant non est praxis, et in est dilectio ad voluntate
 elicita: quod falsum est omnem actum voluntatis esse praxim. Maior
 quod sola indiget quod boni facile confirmatur, quod dilectio Beata non
 est libera: sed ad vim praxis videtur est ut sit actus liber:
 quod dilectio Beata non est praxis. Per Thomam quod ad vim praxis videtur
 est ut sit actus propter animum liberis: sed nubes actus est propter finem
 nisi sit liber ad voluntatem. Liberis, 2. imperatis. Quod ad veram
 praxis locum solum videtur est ut sit actus directus ad rationem practica
 intellectus, sicut in Beatis datur practicum dictamen ostendens
 Deum esse verum et summe amandum. Quin si Deus ex ne-
 cessitate non, ut actus liberis operatur, illa operatio esset ino-
 nia: et in veram praxis non haberet, proueneret in creaturas po-
 sed vitam in practico intellectus quod prescriberet ita, 2. via esse ope-
 randum. In dominantes, et amentes saepe syllogismos, alios
 multa artificiosae exhibent, quod praxis locum haberet. Unde sic quod
 rure aliqui affirmant ad praxis locum debere esse actum li-
 berum, 2. intrinsece se quales sunt voluntatis, 2. extrinsece,
 quales sunt quod ab illa imperantur, et haec est sententia Aristoteli

1. p. 9. 1. art. 4. §. ad id uen. Non abs te in p. multi ad ueni
praxis libertatem legunt in actibus uoluntatis, unde negant
eos quos in exemplum adduximus esse ueras praxim: in ac
tibus uero reliquarum praxim quare in indifferentia legunt, in
in gis moris, sed in gis actus, quae et cum amentia, somno, et
quouis alio impedimento consistere potest asserunt: sed g. n.
sunt huius loci ppria uide Boss. lib. 6. cap. 1. §. 5. sect. 3.
Gellium lib. 1. tract. 1. cap. 2. no. 7.

Ex his et patet in comp. opus esse ad locum praxim
ut sit actus a uoluntate imperatus, te n. plerumq. ita sit, pot. n.
accidere ut intus dirigat aliqua suam operam ante omne im
perium uoluntatis, et tunc temporis, actus illa uere erit pra
xis, non in auctoritate imperata. Te uo praxim p. g. actus
regulatus a uoluntate practica intus, qualis illa e uere ob pra
xis. te ita docet Vasg. 1. p. disp. 8. cap. no. 18.

De actibus intus maior e dubitatio, & ali
quis pot. dici praxis, cuius negatiua rem tenet Scotus g. 4.
prologi no. 1. d. duo igit. 1. ubi asserit praxim esse actionem ab
tenuis p. q. quam intus. Durand. g. 6. prolog. no. 3. et 18. alij
p. multi quos citat Gellius cit. no. 3. Probant uo hunc sensum
L. in Act. 3. de act. expe. 49. ubi asserit intus esse ueris
ne fieri praxim, intelligendus e ita uideat ut ualido nullum
actum intus esse praxim nisi a uoluntate actus eius intus, sed
pp. op. uoluntatis quae dirigat extendendo se quodammodo ad
illud. & in Actem adducit actus intus solum esse praxim
cum dirigunt alios actus et se quodammodo ad illos extendunt,
L. ubi sunt actus ipsius intus, L. cuius uis p. 1. Vel g. e pra
xis nisi suarum operum manendo quodammodo intra se, nisi alie
rum praxim extendendo se quodammodo ad illarum operum diri
gendas

2. Argumentatur. g. intus g. in in uen cog
nitione, et inuestigatione pers. icht. sed uen cognitio e op. u.

Latio q nulla eius opao praxis dici pot. Et un firmati q actus
 q praxi dici pot. Temp supponit in intus cognitionem dirigere
 dem. Unde si operatio praxi in intus esset praxi sc ipsa
 supponeret ut legum est. Praxim ei intus actum q ab
 intus dirigit et plerumq avolunt. imperant. unde cum et ac
 tus ipsius intus ita dirigant et imperentur, ut et experien
 tia ab eis erunt vere ac proprie praxies. Licet n. sint veri
 perceptiones, in hoc n excludit a loci praxi, q sunt per
 ceptiones ab aliqua norma intus directas. Speculatio n.
 et praxi in hoc non sunt conveniens, qd utraq sit cognitio
 veri, in hoc n semp differunt, qd speculatio ita e veri
 cognitio, ut ab alia cognitio n dirigat, praxi u max.

Un q e actus intus veri ac proprie e praxi
 quam sniam docet Thom. 2. 2. q. 47. a. 2. Molin. et Vasq. S.
 cit. Ioan disp. 44. sect. 13. no. 2v. et alij p multi quos sequitur
 ac utat Gellius cit. no. p. Praxi q actus e actus dirige
 res a noia praxia intus: Sed in intus dari noia praxia q dirigit
 praxi eius actus: q illi vere dicuntur praxies. Min. qd
 q noia praxia e q dicitur aliquid hoc, h, ille mo e faciendum:
 Sed intus e suus actus sit hanc directionem, q hanc noia praxi
 hanc q quam suus actus dirigit. Intus bona videt, q praxi
 e actus a noia intellectiva directus. Un qd q alioquin daret
 in intus noia q nec e praxia nec speculativa, qd e falsum.
 Sequitur per firmati q noia intus dirigens aliquid eius actus
 non e speculativa, q n per se in nuda veri cognitione
 sed dirigit aliam operationem, quod de loia noia speculativa n e.
 Non e praxia q praxia cognitio n pot dici nisi illa, q praxi
 dirigit: sed ex conceptis actus q dirigit n e praxi: q noia
 intus dirigit praxia e non pot e.

Vt. Actus avolunt. imperans e praxi.
 sed plures actus intus avolunt. imperantur q hnt locum pra
 xis. Major qd, q actus imperati avolunt exercent qd pr

finem. sed finis n̄cā n̄si p̄sitas in int̄o n̄rā p̄actia. q̄ ois
actus ad d̄lunt. imperatus ē p̄actis. Merit̄o q̄r̄ experientia
nam un̄quisit̄o m̄d̄v̄m, et alia p̄ multas imperant̄ ar̄ d̄lunt.
Confirmat̄ Dn̄. Indisposit̄a ē virtus moralis q̄ p̄scribit̄ h̄c
de n̄re itaq̄ h̄c ita speculandum ē: q̄ h̄c speculatio impe
rari ab̄ p̄sitate. Unde argument̄. Ois actus virt̄is
h̄c moralis est p̄actis ut docent̄. v̄s̄. 11. sed h̄c actus in int̄o
ē m̄r̄t̄o bonus, et imperari a virtute moralis: q̄ erit vera p̄
xis. Cō. 99. ad 1. cum Vaz. cit. n̄ solum actus in int̄o absolute
potte ē p̄actis: sed n̄tam speculationem imperata ar̄ d̄lunt
et directam q̄ aliam antecedentem cognitionem veram v̄m p̄
xis sordit̄.

Quod attinet ad op̄is reliquarum p̄arum
absolute d̄m ē v̄s̄ q̄ regulant̄ ab̄ int̄o et imperant̄ ar̄ d̄lunt.
vere ē p̄actis. Ita tenet Grego. 9. 8. Prolog. act. 1. Marsil. 9.
3. art. 2. Gilius cit. n̄. 14. Et p̄bi q̄ v̄s̄ actus virt̄is moralis
sunt vere p̄actis: sed actus virtutem moralium magnis op̄. con
sistunt in appetit̄o sensibili et externis op̄ib̄: q̄ sunt vere
p̄actis. Dn̄ q̄ aliq̄n n̄rā in int̄o dirigens eas operationes
nec est p̄actis nec speculativa q̄ ē imp̄t̄a. Nec audiendus
ē. Sicut q̄ absent ē p̄actis in p̄actis. Et confirmat̄ q̄ ad ra
tionem p̄actis tenet̄ ut sit actus a cognitione p̄actica in int̄o
q̄ s̄d̄v̄m: P̄actis imperari ar̄ d̄lunt. dirigunt̄ q̄ se ad op̄
r̄ationem intellectivam: q̄ p̄ se et p̄actis dicend̄ s̄lunt. Unde
et est h̄c falso aliquos d̄c̄sse omnem p̄actis h̄rē mora
lex lectitudinem, hoc ē ē op̄em recte t̄r̄ confirmens. Nam
op̄es actiones q̄ alecta t̄r̄ discedunt dirigunt̄ ab̄ in
t̄o et imperant̄ ar̄ d̄lunt. Nec et lectitudo artis semp̄ est
naria, hoc est confirmat̄ cum vera artis lege, ac p̄t̄p̄t̄o,
et p̄bi q̄ multa actiones q̄ ab artis lectitudine discedunt
dirigunt̄ et ab̄ int̄o et imperant̄ ar̄ d̄lunt.

Ad finem quā pot̄ d̄ in Deo d̄nt̄ v̄s̄

præces. Quidem quod attinet ad actiones ad extra ueris esse præces
 nō est dubium, cum in Deo supponant dictamen præcipuum, necnō pot
 operari ad extra nisi per arte. Et quod si est Libere exerceat eas
 opus: sed uis opus Libere supponit præcipuum uiam in agente
 a quo Libere exerceat: quod actiones Dei quod extra uere sunt præ
 ces. Aliter om̄i est de actu intellectus et uoluntatis. Hi nō possunt esse
 præces nisi ubi dari dependentis: sed in Deo nulla pot̄ dari depen
 diā: quod actus intellectus et uoluntatis diuina nullo modo sunt præces.

Et oppo. præcis liquido apparet quod sit spe
 culatio, est nō uoluntatis intellectus quod nullam actionem, l. intellectus, l.
 cuiusuis actus pot̄ dirigat, sed in est uerū contemplatio

Articulus Secundus

Quo modo sit practica, quo secularia?

Due ad uiam practiciam conditiones plerumq̄ legi solent. 1^a ut
 sit iudicialis facti, l. uoluntatis. Et ratio est quod cum uia sua dirigat
 actiones uoluntatis, et hæc non moueat nisi per uiam l. facti
 l. uoluntatis iudicialiam, opus est ut uiam practica talis semp̄ sit.
 Et quod si uiam practica est illa quod dirigat practiciam: sed hæc nō di
 rigitur nisi per cognitionem quod præscribat uiam, l. ita operandi eam
 quod semp̄ est iudicialis quod præscribere et iudicare. 2^a condi
 tio est ut dirigat aliquid opus, et præscribat quomodo faciendum sit.
 Hæc est conditio superior ex art. satis uideat.

Dubium in est. Vt ita opus dirigat, ut na tr
 ad illud tanquam ad finem ordinari. Et quidem de se in creatura eu
 burari nō pot̄ ad opus tanquam ad finem ordinari. Quod si finis
 dicamini practici quod præscribit uiam. Idem est intellectus, ad
 illius cultum, tanquam ad finem ordinari et idem om̄i est de le
 gis uiam practiciam essentia. In quod si impote fugamus oio
 opus, impotēs et est uiam practiciam, quod ad opus uersaretur. quod

vis practica noia in opulo ordinat' tanquā in finem. De diuina
in cognitione alicuius dicitur. Est nō ab soluta perfectio dei,
et qua in opulo ordinari non pot. In firmati qd ordinari in
aliquid nunquā datur siue aliqua dependētia, q̄ imperfectio
ne illius rei, q̄ datum suum est in ordinem ad aliquid, sed
dependētia et imperfectio nō pot radice in ordinem suam q̄ in
nata ē: q̄ illa ita abt' practica ut ad opulo non dirigatur
tanquam ad finem, quod uocatur siue uocedimus, q̄ est
imperfecta et limitata, et ita dirigat' opulo, ut supra
uōi ad illas ordinari.

Ex his p̄o obui' noia practica ee' lem
operabilem, nō male sumptam: hoc nō mō nō distinguere tur
a noia speculatiua, quae pot ee' de eadem le' mat' r. Nam
proxim' quam dirigat' noia practica pot' in illis uersari spe
culatiue, inuestigando eius nam, et proprietates, qn̄ pers
cribat ita, q̄ ita exhibendam. Est q̄ eius obui' res upe
rabilis facti, hōi ē prout operabilis ē, et ab uolūto p̄u
rio dirigatur. Operabile in facti accepti duplex ē. L. n.
ē actio ipsa, quam dirigat' practice cognitio, L. ē effectus,
q̄ perseverat post actionem.

Quamuis alig' V ad hoc ut noia sit prac
tica legatur ut dirigat' proxima ab eo exhibenda in quo ē noia,
aut sufficiat dictare aliq' faciendum ad quod nō hēat p̄oim
executiua. V. G. V noia quam hēt Angelus, q̄ discurrere
nō pot' de argumentatione facienda, et qua pot' hōiem dirige
re sic practica, aut non. Arist' igit' Font. lib. 6. cap. 1. q. 3.
sect. 5. noiam practicam ee' illam q̄ dirigat' opulo, L. illud sic
operabile a b eodem subto in quo ē noia, L. non. Et p̄ hōi hōi
mōi q̄ p̄a' executiua illius dictaminis nihil uideri adere
sūt, ut falsidicari et sic. Nam si dō uoluerat p̄oim sub
to ad illud consequendum, q̄ practica cognitio perscribit, nō
indigeret alia noia aqua dirigatur: q̄ illa noia erat practica

alioquin concedendum est de speculativa nisi praeiudicium, quod est
 impossibile, cum non speculativa semper habeat diversum obiectum tale,
 ab obiecto non practica, atque adeo praeiudicium ab illa distinctum.
 Confirmatur quod ille qui amat primum ad perveniendum, ad hunc in ser-
 vatur noniam praeiudicium: quod haec talis non dicitur quod datur in subiecto praeiudicium
 delectationis practicae dictaminis. Perit aliqui non per accidens acci-
 dere per praeiudicium illam noniam non esse praeiudicium: in subiecto vero in quo non-
 sua non potest esse talis praeiudicium, non est praeiudicium: quod saltem concedunt illa
 noniam per accidens non esse praeiudicium.

Contra non est quod noniam practica non est dicenda nisi
 illa, quod dirigit aliquam praeiudicium: sed noniam quod datur in subiecto quod non habet
 praeiudicium ad cognoscendam praeiudicium, quam noniam dirigit, nullam dirigit:
 quod non est practica. Perit illam noniam et si non dirigit aliquam praeiudicium,
 in se habet a seipsum ad illam dirigendam, quod tamen est ad locum
 noniam practica. Nam si daretur praeiudicium in tali subiecto a quo praeiudicium illa po-
 test procedere, illa noniam sufficeret ad eam dirigendam. Haec ob-
 iectum est remota, et non potest dirigere, haec non est falsum. Et si noniam le-
 mota sequatur aliqua operatio a noniam, non sequitur illa esse practica,
 ut si quis V. G. cognoscit Deum esse bonum, ex qua noniam aliqua
 sequatur, quod dicitur praeiudicium esse summe amandum, ab illa praeiudicium noniam re-
 mote sequatur praeiudicium quam secunda dirigit, et noniam semper est noniam
 speculativa. Alioquin nulla esset speculativa, cum nulla sit ex
 qua remota operatio aliqua noniam potest sequi. At vero noniam quod est pra-
 ctica potest et immo operationem potest dirigere, sed in subiecto non datur
 praeiudicium illa operatio potest procedere.

Arguitur quod noniam in se habet de naturalibus affectibus practi-
 ca erit V. G. noniam de ventis, potest marino, quod frondeant, florent quod arbo-
 res. Quod noniam non dicitur noniam quod praeiudicium mihi, ac leges efficiendi deo officii,
 sed potius deo quod dicitur. Speculativa, de noniam ac praeiudicium illorum, quod noniam
 dicitur potest speculativa de re operabili: sicut noniam sciamus noniam. Eadem noniam
 de mihi, quod sunt, noniam deo noniam aliquid dicitur tamen, quod praeiudicium ita esse faci-
 endas, atque adeo noniam noniam noniam in illas, quod operabiles sunt, quod erat